

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoienita

Duminica a 7-a după Paști a Sfinților Părinți de la Sinodul I Ecumenic

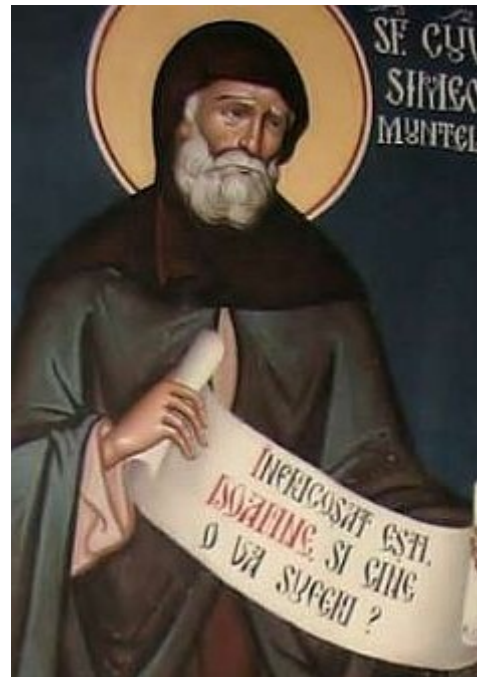
Iisus știe că rugăciunea Sa va primi răspuns

Evangelistul Ioan, care îndeosebi scoate la iveală lucrarea cauzelor spirituale din Evanghelie, păstrează această rugăciune a Domnului pentru apostolii care au transmis-o tuturor celorlalți. Observați cum S-a rugat, și anume: **Părinte Sfinte, păzește-i pe ei în numele Tău... Pe când Eu eram cu ei în lume, Eu îi păzeam în numele Tău: pe cei ce Mi i-ai dat Mie I-am ținut.** Acea rugăciune nu era pentru El Însuși, ci pentru apostolii Lui. Nu era întristat pentru Sine (Ilarie vorbește aici despre paharul pe care Iisus a cerut să fie trecut de la El – n.tr.) de vreme ce El le cere să se roage ca să nu mai fie duși în ispită... Și când El se roagă pentru cei pe care i-a păzit, din moment ce El era cu ei, Îl roagă acum pe Tatăl să-i păzească. Prezența ingerului care l-a fost trimis este fără îndoială semnificativă.

Iisus Și-a arătat certitudinea că i s-a răspuns la rugăciune, când la finalul ei, El poruncește ucenicilor să doarmă. Rezultatul acestei rugăciuni și siguranța cu care a insuflat porunca, **dormiți**, este observată de evangelist în cursul patimilor, când El spune apostolilor chiar înainte de a scăpa din mâinile urmăritorilor, astfel cuvântul pe care L-a spus să fie împlinit, **Pe cei ce Mi i-ai dat Mie, Eu nu am pierdut pe niciunul.** El Însuși desăvârșește cererea rugăciunii Sale și ei toți sunt în siguranță. Dar Iisus cere ca cei pe care i-a păzit Tatăl acum, să-i păzească în Numele Său [și Tatăl Îl ascultă] și-i păzește. [Vedem aceasta din] credința lui Petru care nu greșește: a fost laș și s-a tăinuit, însă pocăința a urmat imediat.

Ilarie de Poitiers | www.doxologia.ro

Sfântul zilei

Sfântul Cuvios Simeon s-a născut în Antiohia Siriei și a trăit în timpul împăratului Iustinian (527-565). De la vârsta de șase ani, cu binecuvântarea mamei sale, Sfânta Marta, a mers în Seleucia, ca ucenic la pustnicul Ioan de la muntele Pilasa. Trudindu-se în priveghere necontenită, în rugăciune stăruitoare și post neîntrerupt, deseori avea dumnezeiești arătări care-l întăreau. Dumnezeu i-a dăruit și puterea de a tămădui boli, pentru că era așa de blând, încât și fiarele sălbatice îl urmau. Fiindcă veneau mulți oameni la el, s-a dus în sihăstrie, pe Muntele Minuat, unde a ridicat o mănăstire, ducându-și zilele în liniște. Fiind hirotonit preot, în fiecare duminică, după Sfânta Liturghie, primea de la un înger pâine cerească din care, gustând de trei ori, nu mai avea nevoie de hrană pământească. Din anul 526, dorind să-și biruiască toate pornirile trupului, a trăit 66 de ani în vârful unui stâlp. Pentru viața lui plină de sfințenie, a fost cinstit de toți creștinii. A plecat la Domnul la vârsta de 85 de ani.

„**Și Eu nu mai sunt în lume, iar ei în lume sunt și Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzește-i în numele Tău, în care Mi i-ai dat, ca să fie una precum suntem și Noi.**” (Ioan 7,11)

Ce legătură au eroii neamului cu Înălțarea Domnului?

În ce constă legătura dintre Înălțarea Domnului cu trupul la Cer și eroii români? Este lesne de stabilit o relație duhovnicească, fiindcă nouă, românilor, ni s-a rânduit să ne ridicăm, să ne înălțăm ca neam prin jertfă, cunoscând în existența bimilenară nenumărate răstigniri, dar și minunate învieri. Fără cinstirea eroilor, amintirile neamului se șterg, peste tradițiile multisekulare se așterne uitarea, iar sub ochii noștri nu rămâne decât cadavrul unui popor, alături de mormântul unei patrii.

În fiecare an, la patruzeci de zile după mântuitoarea Înviere a Domnului Hristos, proslăvim Sfânta Sa Înălțare cu trupul la Cer, praznic plin de lumină și bucurie, care ne amintește că Mântuitorul a coborât pe pământ, S-a întrupat, luând chip de om, Și-a însușit natura umană, îndumnezeindu-o în Trupul Său, apoi S-a înălțat cu ea la Ceruri, ca să ne arate că destinația noastră finală n-o reprezintă pământul, ci Împărăția Lui Dumnezeu, unde suntem chemați să trăim veșnic în iubirea Preasfintei Treimi. Domnul nu ne indică doar ținta, ci ni se face itinerar și energie, ca să ne ajute să ajungem la binecuvântata stare a celor mântuiți.

La noi, sărbătoarea se trăiește cu toată evlavia și cumsecădenia, deoarece în aceeași zi ne cinstim eroii: ostașii și luptătorii români din toate timpurile, din toate locurile, jertfiți pe câmpurile de luptă, în lagăre, în închisori, pentru apărarea patriei, a credinței strămoșești, pentru întregirea neamului, libertatea și demnitatea poporului român. **De ce a rânduit Biserica această împreună serbare?** În ce constă legătura dintre Înălțarea Domnului cu trupul la Cer și eroii români? Este lesne de stabilit o relație duhovnicească, fiindcă nouă, românilor, ni s-a rânduit să ne

ridicăm, să ne înălțăm ca neam prin jertfă, cunoscând în existența bimilenară nenumărate răstigniri, dar și minunate învieri. Nu cred că era mai potrivită cinstirea eroilor români decât în ziua Înălțării, arătând astfel că, prin sângele lor, noi am ținut mereu fruntea sus, nelăsându-ne umiliți de tăvălugul istoriei.

Totuși, celebrarea parcă nu se prea potrivește cu perioada atât de zbucimată pe care o traversăm: globalizare, universalizare și uniformizare. Din pricina acestor procese și transformări, identitatea națională are foarte mult de suferit. Ne paște pericolul risipirii într-o pluralitate de idei sau obiceiuri străine de glia și de simțirea națională. Românul adevărat nu se izolează, dar nici nu-și dizolvă identitatea spirituală, acceptând tot felul de ritualuri ori practici nerecunoscute de sfânta sa tradiție bimilenară.

Poporul român, spunea Gheorghe Brătianu, constituie „o enigmă și un miracol”. Chiar așa este căci, viețuind atâtea veleturi într-o „mare slavă”, dar și la răspântia intereselor marilor imperii sau stăpânilor recente, încă nu și-a pierdut credința, tradiția ori graiul! Am spus „încă nu”, deoarece ceea ce nu s-a reușit până acum prin constrângerea războiului, a amenințării cu moartea, se pare că se izbut-

este astăzi, prin multele ispite și încercări ce ne zdruncină aceste valori. Principalele cauze nu sunt, așadar, forța armelor sau șantajul politic, ci propriile slăbiciuni, relativizarea adevărilor credinței noastre sfinte.

Un semn vădit al stării de fapt îl reprezintă modul superficial de a ne raporta la înaintași, la tot ce ne reprezintă pe noi, ca neam. Vorbim de cinstirea eroilor, dar pe câți dintre conaționali îi interesează, în realitate, așa ceva? Uităm prea ușor că, **dacă unui popor îi slăbește puterea de a-și iubi și de a-și respecta valorile, el se află în declin; când viața lui se macină din pricina rătăcirilor, a indiferentismului religios, a luptelor fratricide pentru putere, când își uită credința strămoșească și istoria, atunci patria se stinge.** Cerul țării pare, ce-i drept, același, pământul arată la fel de roditor, râurile rezezi cu ape cristaline curg, așijderea, grăbite către Marea cea Mare; așezările omenеști rămân la locurile lor, încremenite între veacuri, dar sufletul neamului parcă se spulberă. Fără acesta, amintirile sfinte se șterg, peste tradițiile multisekulare se așterne uitarea, iar sub ochii noștri nu rămâne decât cadavrul unui popor, alături de mormântul unei patrii.

Vasăzică suntem chemați să ne cinstim eroii nației. În toate bisericile din cuprinsul românismului se fac slujbe de pomenire, ba chiar și prin piațete, pe la monumentele istorice, apoi se depun coroane de flori, rostindu-se cuvinte elogioase. Să precizăm că Sfânta noastră Biserică a rânduit pomenirea lor nu doar în astfel de momente solemne, ci în fiecare zi în cadrul dumnezeieștii liturghii, când preotul, la ieșirea cu cinstitele daruri, spune: „pe eroii români din toate timpurile și din toate locurile, care s-au jertfit pe câmpurile de luptă, în lagăre și în închisori pentru apărarea patriei și a credinței strămoșești, pentru întregirea neamului, libertatea și demnitatea poporului român, să-i pomenească Domnul Dumnezeu întru Împărăția Sa”. Ce bine ar fi dacă am învăța de la Biserica dreptmăritoare, „mama spirituală a poporului român”, să ne amintim zilnic de ei, rugându-ne Domnului pentru sufletele lor! Dar, e suficient numai atât? Parcă e prea puțin pentru sacrificiul lor. S-ar cădea să împletim neuitarea cu truda fiecăruia dintre noi de a le imita, pe cât posibil, jertfa și dragostea pentru țară, pentru idealul sfânt al unității și demnității noastre ca neam.

Ne găsim noi, oare, răgazul de a medita la asemenea lucruri? Nu am pretenția că pot fi în asentimentul tuturor, căci unii, cu năduful grijilor în minte, vor rosti: „nu ne țin de foame noțiunile de eroism, patrie și unitate; nu ne plătesc facturile, nici ratele la bănci”. Nu zic, au și ei dreptate. Dar, **fără apartenența la un neam, la o istorie, devenim mai săraci, mai înfomețați, mai datori.** Patria ne face să simțim că aparținem unui popor, că avem obârșii. Apărându-ne identitatea, ne apărăm pe noi înșine și pe eroii noștri, al căror sânge ne curge prin vene. De aceea zic, să re-învățăm să ne cinstim eroii, adăugând aducerilor aminte lucrare, dăruire, jertfă și recunoștință; într-un cuvânt, **iubire față de tot ceea ce este românesc, frumos și curat.**

(Arhim. Mihail Daniliuc | doxologia.ro)